

O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N

Gevestigd te 's Gravenhage

Kon. goedgek. 22.2. 1958

ODV-Groep HILVERSUM

Secret. Heuvellaan 11, Hilversum. Tel. 02150-10481

3 mei 1971.

Een x in de kantlijn duidt op een vraag, een - op een antwoord.

Goeden avond vrienden,

Om te beginnen wil ik U eraan herinneren, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Het is altijd goed, al U er even rekening mee houdt. Wij weten misschien soms meer dan U, maar de absolute waarheid kom je als geest ook zo gemakkelijk niet achter. Ons onderwerp voor vandaag, dat zal U bekend zijn, is

HARMONISCHE INWERKINGEN

We zullen maar beginnen met even te zeggen, wat wij vertaan onder Harmonie. Harmonie is een eenheid of éénklank, ontstaan door het samengaan van verschillende waarden. De harmonie op zichzelf is dus een product van verschillende waarden, die op zich misschien different zijn, verschillend zijn en geen harmonie hebben, maar die, onder omstandigheden, samen harmonisch kunnen zijn. Laat ik het zó zeggen: een fagot is een fagot: pop, pop pop pop (diep geluid); dan hebben we de fluit: tuut, tuut, tuut, tuut. Het zijn twee totaal verschillende instrumenten, maar er zijn melodieën te denken, waarbij juist die twee instrumenten volledig samensmelten en een absoluut ander en een absoluut nieuw geluid geven. Zo kan het met een mens ook zijn. Mensen, die misschien heel verschillend zijn - de een is goed opgevoed, de ander niet, de een is misschien alleen een kracht-patser, de ander alleen een denkertje - het is mogelijk, dat ze bij elkaar komen en dat ze gezamenlijk iets doen en op het ogenblik, dat ze daarbij versmelten, dus dat het niet meer is een ik en een jij of wij, spreken we over harmonie. Verder is het gemakkelijk genoeg, daar hoef ik niet meer over te zeggen, dacht ik.

Inwerkingen. Elke kracht, die van buiten af op U inwerkt, is een inwerking, dat is logisch. Een inwerking kan dus net zo goed een koude douche zijn, een klap op je hoofd, als een woord, dat je aanspoort of een beeld, dat je ziet, en dat ineens een denkbeeld doet ontstaan. Allemaal: inwerking.

Wanneer we het hebben over harmonische inwerkingen, dan hebben we het dus in feite over krachten, die op de mens, - want we hebben het uiteindelijk hoofdzakelijk over mensen - dat zijn dus krachten, die op de mens inwerken. En deze krachten zijn dan zodanig harmonisch met die mens, dat daar bijzondere resultaten uit voort kunnen komen.

Nu heb ik tenminste gezegd, waarover ik ga praten en kan ik beginnen.

Kijk, wanneer we niet bijgelovig willen zijn, dan zeggen we: ach, wat je ziet, dat is waar en de rest bestaat niet. Maar zelfs dan blijft het feit, dat er dagen zijn, waarop je meevallers hebt, alles loopt mee, en dagen, dat alles tegenloopt.

Nu kun je zeggen: dat is toeval, Maar is het toeval, dat Uop één dag achter elkaar een trein, een bus mist, een lekke band krijgt, Uw vinger snijdt of klemt, een brief krijgt, die onaangenaam is, kortom dat alle onaangenaamheden bij elkaar komen? Ik geloof niet, dat je daar nog van een toeval kunt spreken, omdat steeds weer blijkt, dat er bepaalde perioden zijn, waarin dus een groot aantal voor jouw gevoel overeenkomstige gebeurtenissen, kwaadaardig dus overeenkomstig, zullen plaatsvinden. Als het allemaal onaangename dingen zijn, dan wordt je er erg ongelukkig mee, dan zeggen we dus: het is een disharmonische inwerking, er zit geen harmonie in. Maar, nu kan het ook zijn, dat U op een gegeven ogenblik - de onaangenaamheden zijn er misschien wel - maar het gevoel hebt, dat U alle s aan kunt. Zelfs, wanneer er tegenslagen komen, U ziet alles ineens, U weet precies wat U moet gaan doen, U staat niet te kijken, U reageert vlug, U denkt vaak niet eens na, het gaat als vanzelf. Dan zeggen we, : nou, dat is ook voor een enkele keer bij een enkel mens te denken, maar wanneer dat regelmatig voorkomt, zal daar van buiten een inwerking zijn. Zal er iets op je invloed uitoefenen. Nu, en dan spreken we dus van harmonische inwerking.

Die harmonische inwerkingen kunnen we dan in de eerste plaats onderbrengen in de normale cycli. Wanneer je kijkt b.v. in de jaren: een 7-jaars cyclus. En er is altijd één jaar op de zeven, dat het by zonder slecht, en één jaar op de 7 dat het byzonder goed gaat. En heel vaak worden ze slechts door één jaar van elkaar gescheiden. Het zijn dan wel geen preciese jaren, geen kalenderjaren, het zijn - nu, zeg maar - bijna 300 dagen-perioden, maar we spreken dan maar over 7 jaar. En, dat zelfde kennen we in het klein dus, de zgn. 28 dagen-cyclus, waarin U dus ook een periode hebt van gestimuleerd zijn, naar buiten toe veel kunnen doen en perioden van bezinnelijkheid, die soms erg negatief zijn. Wanneer je dit zó bezieet, dan kun je dus stellen: er zijn inwerkingen van buiten af. Deze beroeren mij als mens, maar, kennelijk beroeren ze ook anderen. Er zijn dagen, dat je zelf in het verkeer onvoorzichtig bent. En dan moet U eens opletten, hoeveel andere mensen dan ook ineens extreem onvoorzichtig zijn. Je kunt ze gewoon te voren aftellen, dan kun je zeggen: kijk, dát zijn dagen voor blikshade, dát zijn dagen voor explosies, dát zijn dagen voor branden. Dat zijn dus dingen, waar de mens op de een of andere manier mee te maken heeft. Maar, deze verschijnselen komen dus tezamen naar voren.

We kunnen dit dan gaan wijten - dat is de oude stijl, zoals U weet - aan de sterren. De planeten hebben het gedaan. Nu kun je het aan de planeten misschien wel aflezen, maar ik geloof, niet altijd helemaal en boven dien, elke mens reageert op die planeten toch weer een klein tikkeltje anders. Maar laten we nu een aannemen, dat er invloeden zijn, die toch niet zichtbaar zijn. Dat is ook helemaal niet zo gek. Het is b.v. bekend: er is een fabriek geweest, die loosde op een gegeven ogenblik een deel van zijn gassen. Dat is hier in Nederland gebeurd. In de wijk, waar dat gas dus in zijn sterkteconcentratie gedurende enkele uren heeft gehangen, was een algemene neerslachtigheid. De mensen waren prikkelbaar en hadden huilbuien: invloed van buitenaf! Dat gas was niet te zien. Als je niet had geweten, dat die fabriek had bestaan, had je gezegd, dat is zuiver toeval.

Waarom zouden er geen andere krachten zijn? En nu weet ik, dat U hier niet zit, wanneer U niet tenminste de mogelijkheid van inwerking vanuit de geest in overweging hebt genomen. Maar het is veel te gemakkelijk om te zeggen: Ja, dat doet de geest- of dat gebeurt zus of dat gebeurt zó. En daarom wil ik proberen, om enkele van die inwerkingen duidelijk te maken.

In de eerste plaats: elke mens heeft een eigen - zeg maar - uitstraling. Die uitstraling kun je dan stoffelijk nog weer vertalen in respiratie, hartslag, zelfs de verhouding in de rode bloedlichaampjes, ~~xxxxxxx~~ en nog zowat van die dingen.

Je kunt zeggen: nu dat is werkelijk wel zo, dat hier een overeenstemming is. Ziektebeelden zijn in de uitstraling merkbaar. Die uitstraling heeft, wat men noemt een eigen frekwentie. Ook natuurlijk weer wat stoutmoedig om te zeggen: één frekwentie, want dat is natuurlijk niet waar. Een mens is vandaag niet precies zó als morgen en zijn uitstraling blijft niet altijd gelijk. Maar er komt een ogenblik, dat die uitstraling dus een bepaalde frekwentie heeft. En nu krijgen we het eigenaardige: op het ogenblik, dat een mens een bepaalde afstemming bereikt, wordt hij als het ware een soort val, een soort "trap" waarin alle daarmee harmonische trillingen - dus trillingen, die daar op de een of andere manier mee in overeenstemming zijn - heel rustig worden gepakt en dan van daaruit in die mens versterkt worden. Je zoudt kunnen zeggen: de mens treeds op als een soort radio-ontvanger. Hij ontvangt iets, blokkeert een deel daarvan - wat hij blokkeert, neemt hij in zichzelf op, versterkt het en dat komt tot uiting in zijn reacties. Het komt zelfs tot uiting in het evenwicht tussen zijn interne secreties, waarbij we dus zien, dat bepaalde klierafscheidings in meerdere of mindere mate optreden.

Wanneer U dit alles hebt kunnen volgen, dan gaat U misschien ook een lichtje op. Elke mens kan harmonisch zijn voor bepaalde invloeden. Als U harmonisch bent voor één van ons in de geest en we zijn geconcentreerd op Uw aarde, dan kan er contact ontstaan. Toch zijn er heel veel entiteiten, die dat contact zoeken, maar als U toevallig met mij - of met een ander - harmonisch zoudt zijn, dan is dit dus de persoonlijkheid, waarmee U contact krijgt.

Daarnaast bestaat iets anders. Ja, tegenwoordig heeft U dat niet meer in Hilversum, maar vroeger stonden hier zenders, toen wisten de mensen het waarschijnlijk wél, maar wanneer een zender vlak in de buurt staat, dan davert hij overal doorheen. Dat wil zeggen: wanneer de zendersterkte groot genoeg is, worden gewoon andere stations weggespreid, die komen er niet meer aante pas en zelfs de sterkere stations worden gestoord. Nu, dat heb je nu ook, wanneer er een grote, een sterke invloed is. Die sterke invloed kan worden opgebouwd door een groot aantal geesten. We hebben b.v. de Witte Broederschap. Wanneer die Witte Broederschap nu eenseventjes een bepaalde boodschap naar de aarde wil sturen, dan kun je wel rekenen, dat er een paar miljoen geesten mee bezig zijn, misschien wel meer. Dan is het enorm sterk. Wanneer U maar afgestemd bent, zó, dat U enige geestelijke gevoeligheid hebt, onverschillig hoe, dan krijgt U deze dingen naar U toe. En ze worden vertaald door U in gedachten, in reacties, maar vaak ook in gevoelens.

De situatie wordt nog moeilijker, wanneer we met kosmische krachten te maken krijgen. Kosmisch wil zeggen: van buiten het zonnestelsel komend, onverschillig of ze uit de sfeer komen of uit het Heelal. Goed. Stel voor, dat er een bepaalde straling is, van een of andere explosierende zon, wat mij betreft, - dat is ~~duizenden jaren~~ geleden gebeurd en die straling komt hier op de aarde. Die straling heeft een zekere frekwentie, heeft een golflengte, zeg maar. U wordt daar door getroffen. Wat gebeurt? Er veranderen bij U bepaalde constanten - elektrische constanten meestal, daarnaast enige biologische constanten, o.a. de synax? reactie in het zenuwstelsel. De zenuwreactie, zoals U weet, die komt uit die kokertjes, die neuronen. Die neuronen kunnen door spanning sneller aan elkaar sluiten. Daardoor is de reactie sneller, de overdrachts-snelheid is vlotter. Nu is het dus mogelijk bij bepaalde straling, dat die reactie-snelheid minder wordt. Dat heeft men ook vreemd genoeg geconstateerd bij mensen, die in een stroostralingsveld van een magnetron terecht zijn gekomen. Dat is ook niets bijzonders, een magnetisch veld en daardoor een afwijking in de reactiesnelheid. Daar hebben ze tot dusver nog niets mee gedaan, dat gaan ze ook uitzoeken.

Wanneer we dit allemaal zo bekijken, vrienden, dan zouden overal storingen vandaan kunnen komen. En stel nu eens, dat er een hemel is - we hoeven er niet aan te geloven, maar stel dat er een is - met allehand grote krachten, tronen, heerschappij, engelen, dan kunnen we ons ook voorstellen, dat die enorm veel sterker zijn dan gewone geesten, gewone mensen. Wanneer één zo'n geest nu op een gegeven ogenblik iets zegt, dan kan daardoor bij U een verandering tot stand worden gebracht. U ontvangt het niet alleen, maar, in vele gevallen, wordt U lichtelijk gedomineerd. En dit is, wanneer we spreken over die harmonische inwerking, een zeer belangrijk punt. Het is dus mogelijk, dat je op een gegeven ogenblik gedomineerd wordt door een sterke zender en daardoor niet meer in staat bent, je eigen instelling te veranderen. De normale afwijkingen, die je in je uitstraling en dus ook in reciprociteit zoudt vertonen, worden eenvoudig door die sterke zender ongedaan gemaakt. Kunt U het tot zover volgen? Ik probeer het simpel te doen, maar als het nu helemaal niet gaat, roept U rustig: Ho! Goed.

We hebben een reeks systemen uitgedacht, menselijke systemen natuurlijk, want het is erg systematisch, want het gaat om het verklaren van het onverklaarbare, waarbij wij zeggen: er zijn zeven Heren van Stralen. Onder Heer van stralen verstaan wij eenvoudig een breking, die in de Goddelijke kracht voorkomt. Er is dus een oergedachte, maar niet iedereen is voor die oergedachte gelijkelijk vatbaar. Ik zeg het nu maar zó. Bij de één slaan die delen meer aan, bij de ander die. Zoals je ook mensen hebt, de één vindt rood mooi, een ander houdt meer van geel. Nu personifiëren wij die krachten. We doen dus, of dit werkelijk Persoonlijkheden zijn en we zeggen: Kijk, dat zijn de Heren van de Stralen en dan spreken we vaak nog van de Heren van de 7 Stralen, omdat men vroeger in de tijd, dat men daarmee begonnen is, zeven planeten kende en men meende, dat de heersers van de planeten gelijktijdig de heersers van de stralen waren. Die stralen zijn dus eigenlijk denkrichtingen. Wanneer U harmonisch bent voor een denkrichting, dan zult U dus alles, wat in die denkrichting ligt, bijzonder scherp onderscheiden, alles wat er niet bijbehoort, dat zult U een beetje langs U heen laten gaan. U ziet het bij mensen ook: begin met een christen te debatteren over de waarde van de Bijbel en, hoe goed en hoe gunstig je argumenten ook zijn, ergens krijg je geen gehoor meer, want hij kan niet zóver gaan, dat hij zegt: ja, misschien is het God's woord niet, want dan is hij zelf verloren. Op dezelfde manier is het bij een straal. Er zijn dus een aantal mensen, die tot één straal heten te behoren, omdat ze door een bepaalde tendens, een bepaalde creatieve invloed, zeg maar, gedomineerd worden. En daar zit nou de moeilijkheid. Je hebt natuurlijk altijd een aantal verschillend reagerende en denkende mensen en, omdat ze dus gepredisponerd zijn, kunnen ze niet allemaal op een invloed gelijkelijk aanslaan. Ze kunnen het eenvoudig niet verstaan, het is net, of ze allemaal een andere taal spreken.

Wel, stel dan eens, dat er een enorme sterke kracht komt en die kracht spreekt. Wat krijgen we dan? Ze zullen het allemaal horen, denkt U maar aan die zender, waar ik het over had, hè, maar, wat ze ook horen ieder verstaat alleen het deel, dat bij zijn straal, bij zijn werking behoort. En nu het typische. Al die stralen samen vormen één gedachte! Wanneer één kracht de hele mensheid beroert, dan bestaat de mogelijkheid dat in de mensen het besef wakker wordt, waardoor ze, ongeacht de verschillen van denken, van instelling, van geest, van persoonlijkheid elkaar gaan aanvullen. Een harmonische inwerking is dus een inwerking, waardoor men elkaar aanvult en een grotere waarde, dan in elk der delen wordt beséft, tezamen

Nu, ik zou zeggen, ook weer begrijpelijk, of niet?

Kunt U daar een voorbeeld van geven?

Ja, een heel eenvoudig voorbeeld? Dat zult U in deze dagen herdenken. Er komt op een gegeven ogenblik bezetting in Nederland, Er zijn Colijnmannen, Katholieken, streng gereformeerden, communisten, Dageraadsmensen, mensen met allemaal een totaal andere denkwereld

Mensen, die normaal vijandig tegenover elkaar zouden staan, althans elkaar niet goed kunnen begrijpen. Maar, er komt die bezetting en plotseling weet iedereen: wat we ook wél willen, dit willen we niet!

Op dat ogenblik ontstaat een samenwerking, waarbij een communist rustig samenwerkt met een katholiek priester, hē, die samen dan weer vertrouwen op de bodendiensten van een heilsoldate en die hebben dan gezamenlijk voor de uitvoering nog een jongen uit de penoze, die ook weet, wat hij doet. Kijk, dat zou je dus als voorbeeld kunnen nemen, hē? Is dit duidelijk genoeg, of moet ik er meer bij geven.

Ja, 't is wat negatief.

Nou, een positief voorbeeld is dit: Een team. Er is iemand, ~~er~~ een heel goed handschriftkundige; dat is een kenner, op zichzelf, maar verder niet. Er is iemand, die is bijzonder goed scheikundige. Hiér is iemand, die heeft alleen maar een gewone politie-opleiding, dáár is iemand, die weet van veriften. En er zit dáár nog iemand, die bijzonder goed is in sectie, het ontleden van lijken, het vaststellen van al die dingen. Elk op zich zijn ze niet in staat om het probleem op te lossen. Ze hebben alle een anders gerichte belangstelling. Nu gebeurt er een misdaad. Die misdaad is de unificerende factor. Het blijkt nu dat, ofschoon geen van hen de totale oplossing zou kunnen vinden, zij gezamenlijk niet alleen de gezochte oplossing kunnen vinden, maar daarnaast een reconstructie kunnen geven, ook van allehand gebeurtenissen, waarvan ze niets hadden kunnen weten dan door het samenwerken, het combineren van hun kennis. Is de zaak afgelopen, dat heeft ieder weer zijn eigen belangstelling. De patholoog-anatoom gaat dié kant uit en een ieder gaat weer gewoon met zijn gewone werk bezig. Is dit een positiever voorbeeld? Goed.

Ik heb het in stoffelijke voorbeelden gezocht, zoals U merkt, omdat, wanneer je dit in geestelijke voorbeelden zegt, het irreëel wordt. Het drijft zo gauw uit de werkelijkheid weg. Maar, nu kan ik mij voorstellen, dat er, in deze dagen, een invloed komt, waarbij de mensen allemaal zeggen Ik wil me niet verder laten, nou ja, bedriegen, zeg maar; de meesten zullen er een ander woord voor gebruiken. Die invloed is kosmisch, die is op zichzelf helemaal niet positief. Zij heeft eerder de neiging om te breken. Maar wat gebeurt er nu? De meeste mensen, die dat ondergaan, die mopperen wel, maar, de mens kan constructief denken. Hij zegt dus niet alleen, : waartegen moet ik protesteren, maar hij zegt ook: wat moet ik zelf doen. En nu blijkt ineens, dat die mensen met al hun verschillende achtergronden en hun verschillende opvoedingen, door die stimulans gebracht worden tot een samenwerking. Ze zijn het helemaal niet eens, het is net zo iets als de regeringspartijen in een nederlandse kamerbijeenkomst, de kamerleden. Ze zijn het niet met elkaar eens, maar ze zijn toch eens te zijn uit angst, dat een ander het met hen eens zou kunnen worden. (Hilariteit) Ja, als U het niet begrijpt, moet U het thuis maar eens uitzoeken. Het is werkelijk een logische zin. Zó gebeurt dat dus ook op die wereld. En nu kennen wij een groot aantal van die invloeden en sommige daarvan hebben de neiging, hoe mooi en positief ze ook op zichzelf zijn, de tegenstellingen te verscherpen.

Wanneer we b.v. te maken hebben met een invloed van het witte licht, zoals we dat dan noemen, dan betekent dat eigenlijk, dat alle mensen dus extremer gaan denken. Maar in extreem denken, zou een bestaande tegenstelling dus nog groter worden, nog feller, nog scherper. Nu is het ook mogelijke, dat we te maken krijgen met, wat wij noemen, een blauwe straal. En dat moet U nou maar met een korrel zout nemen, anders moet ik dat ook nog weer uitleggen, anders vraagt U desnoods later. Maar goed. Die blauwe invloed dus, die zal op iemand, die heel erg intuïtief leeft, natuurlijk een heel andere invloed hebben, dan op iemand, die heel erg redelijk leeft, hē.

Maar wat gebeurt er? Hierdoor wordt voor een ogenblik de begrenzing, die je hebt, ten aanzien van de ander, verbroken. Er komt dus een ogenblik meer communicatie, meer begrip. En uit dat begrip kan samenwerking komen. Dan spreken we dus over deze invloed als een harmonische inwerking op aarde. Dat zeggen we van het witte licht niet.

Het gouden licht is heel erg mooi, het geeft vitaliteit, het geeft levenskracht, het geneest, het geeft geestelijk allehand mooie dingen, maar het is geen harmonische inwerking. Waarom niet? Omdat hier ten hoogste een persoonlijke harmonie mee kan bestaan, maar die harmonie geen direct contact betekent met anderen, het betekent geen harmonie tussen de mensen. Daarom noemen we dat dus een persoonlijk harmonische inwerking, maar niet een harmonische inwerking zonder meer.

En dan hebben we ook nog rood. Rode straling is ook zo iets. Het is een beetje - ja, hoe moet ik dat zeggen - aan de oorlogszuchtige kant, strijdlust. Maar juist op het ogenblik, dat de mensen wakker worden en voor een ogenblik die strijdlust tonen, blijkt, dat ze met anderen samen gaan strijden, ze gaan niet tegen elkaar strijden, ze gaan samen iets doen. Het typerende is hierbij, dat mensen, die gezamenlijk dus harmonisch strijden, altijd strijden tegen een toestand. De genen, die strijden in de werkelijke zin van het woord, strijden met elkaar. Een harmonische invloed betekent b.v., dat ineens de nadruk komt te liggen op het bestrijden van honger, het helpen van medemensen, het scheppen van een beetje vreugde, van een beetje geluk. En dat kwam dus uit die rode invloed, het brengt een hoop vitaliteit, een hoop levenslust met zich mee, zeker. Maar is dat op zichzelf eigenlijk schadelijk? Nu kom ik weer op gevaarlijk terrein terecht. Dat gebeurt ons nog al eens, op deze bijeenkomsten.

Weet U, er zijn mensen, die zeggen: ach, als we allemaal maar netjes zijn, dan is het goed. "Op met de Ridder voor het fatsoen", is een van de slagzinnen, die ik kort geleden heb gehoord. Fatsoen, dat is alleen een mode, een uiterlijkheid, het heeft niets geen zin. Ik kan mij voorstellen, dat er een eredienst is, die zuiver orgiastisch is en dat die toch een hele goede en harmonische inwerking heeft. Dat hij de uiting kan worden van grote krachten en ook een bron van grote krachten. Want het heeft niets te maken met een menselijk oordeel, het heeft te maken met een menselijke instelling. Waar mensen elkaar kunnen bereiken, onverschillig hoe, zonder dat zij eerst de ander hun eigen waarde op willen leggen, als er samenwerking komt, dan spreken wij van harmonie.

Ja, nu heb ik geloof ik, een paar dingen duidelijk gemaakt, dat hoop ik tenminste. Laten we nu eens gaan kijken, wat we al zo aan harmonische werkingen hebben. Dan stel ik in de eerste plaats: voor de persoonlijkheid, dus voor één mens of voor enkele mensen, werking uit de geest. Werkingen van ééngeest. Inspirerende werkingen van hogere krachten, die kunnen we niet altijd meer personifiëren. Harmonieën, die ontstaan met de natuur en dan spreken we ten laatste van harmonieën met krachten in het stoffelijk Al. Dat kan dus heel eenvoudig een kwestie met sterren en planeten zijn, van krachtvelden van drijvende wolken van licht materiaal - U weet, het verheldert het atoom zo ongeveer gezaaid in de ruimte als de krent in een goedkoop krentenbrood; daar zijn héle afstanden bij. - En al die invloeden kunnen voor één mens dus bepalend zijn. Hij kan met die krachten harmonisch zijn, waardoor zij voor hem een, meestal tijdelijke, verandering van zijn mogelijkheden betekenen.

Welke? Het contact met de geest, dat kan een vorm worden van premonitie, vooruitzien dus. Dat kan een vorm zijn van diepteschouw, dus erkenning van achtergronden, waar men normaal aan voorbij gaat. Het kan zijn een verscherping van waarneming; dan krijg je te maken met verschijnselen als micro-physionomie e.d., waarbij dus hele kleine tekens, die je normaal niet zien, hele verhalen gaan vertellen.

Dan heb je verder dus de waarschuwende boodschappen uit de geest, maar ja, die zitten weer een klein beetje buiten het materiële geval.

In contacten met de geest is verder dan nog mogelijk: uittreding, ook niet stoffelijk reëel constateerbaar en daarnaast dan nog het ontvangen van lering. Lering kan niet continu ontvangen worden. Er zijn wel mensen, die hebben een leermeester, waar ze de hele dag mee bezig zijn, maar die laat dan z'n baret hangen, dat die mensen iets hebben om tegen te praten, terwijl hij zelf ergens anders koffie gaat drinken, geloof dat maar. Die is niet continu bezig. Ja, ik hoop niet dat ik iemand op z'n tenentrap, maar het is zo.

Dán hebben we te maken met inwerkingen van stralen, wat ik stralen heb genoemd. Deze stralen kunnen zijn van geestelijke aard; zij betekenen dan een tijdelijk harmonisch worden tenminste van degenen, die onder die straal gelijkelijk behoren. Dus de mensen, die onder zo'n straal behoren komen dan ineens tot een veel grotere samenwerking, eenheid, dan voordien. Hierbij blijkt dan de creativiteit aanmerkelijk omhoog te gaan, men is vindingrijker, men weet gemakkelijker iets te maken. En daarnaast zien we onder deze invloed vaak het denkvermogen, het redeneringsvermogen aanmerkelijk verscherpt.

Dan hebben we ook te maken met stoffelijke invloeden, dat zijn stralingsinvloeden uit de ruimte. Bij dergelijke invloeden zeggen we altijd: hier is sprake van een lichamelijke beïnvloeding, waarbij de geestelijke reactie daarop niet bepalend is. In vele gevallen is het zoiets als pinda's eten. Ik weet niet, of U dat nog doet. Maar vroeger dan aten we bij ons "kersausies", dat was kraken en eten. En als je daar eenmaal mee bezig was en je had je vierde gehad, dan was het een hele kunst om vóór de vierhonderdveertigste uit te scheiden. Je blijft automatisch doorgaan. Op zo'n manier werkt dat dus met zo'n straal. Je kunt er wel anders over denken, maar je kunt jezelf vaak niet helpen je blijft doorgaan met op een bepaalde manier te reageren. Je weet, ik ben emotioneel onredelijk, maar je blijft emotioneel voortdurend op de zelfde punten op dezelfde manier reageren, zolang die straling duurt. Hierbij krijgen we dus tijdelijke krachtenverandering, we krijgen verder in sommige gevallen te maken met overprikkeling van het zenuwstelsel en we krijgen dan ook nog wel eens te maken - en dat kan heel interessant zijn - met een plotseling in de materie uiten van geestelijke waarden. In zo'n toestand is het dan mogelijk, dat iemand zich plotseling iets over vroegere incarnaties herinnert en zo. Die herinnering is meestal ook weer tijdelijk, kan niet voortdurend teruggehaald worden. Zou je dat wel willen doen, dan zou je hypnose moeten gebruiken, een soort diepe trance, dan is het misschien nog wel mogelijk, dat je aanknopingspunten hebt, om daaruit weer herinneringen op te vissen. Maar uit het bewustzijn verdwijnt het weer.

Dan moeten we dus even kijken, wat hebben we voor gemeenschappelijke beïnvloedingen, want die zijn veel belangrijker. Wel, wanneer ik zo kijk naar invloeden, die voor alle mensen belangrijk zijn, dan hebben we natuurlijk ook die stralen wel. Maar dan valt me toch op, dat vooral van uit de kosmos komende invloeden van groot belang zijn. Er is b.v. binnen kort een bepaalde situatie tussen de planeten. U zult zeggen: ja, dat is een sprookje. Maar nee, daardoor is de zwaartekracht wat gewijzigd, het is zelfs mogelijk, dat een zeer geringe veldwijziging plaatsvindt in de zon en daardoor ook in de planeten. Het is ook mogelijk zelfs, dat hierdoor de zonnekracht op een andere manier doordringt. De doorlaatbaarheid van de atmosfeer kan hier ook mee door bepaald worden, zodat dus de vraag of veel ultraviolet of weinig ultraviolet doordringt die alleen maar aan bewolking ligt, maar ook nog wel eens aan ionisatie verschijnselen en dergelijke, die dus beïnvloed kunnen worden door de zwaartekracht van de aarde. Wanneer dit gebeurt, dan krijgen we prikkelbaarheid b.v. van alle mensen.

Maar als er nu een harmonisch invloed is, harmonisch met de mensheid, dan moeten we ons realiseren: wat zoeken de mensen in feite? Vrede, geluk! Hoe drukken ze dit uit? Ja, dat doet ieder op zijn eigen manier, maar het is toch altijd een kwestie van vreugde, van een je overgeven aan het leven voor een ogenblik.

Ik ben er van overtuigd, dat wanneer we dat krijgen, wanneer is dat, eind juni ongeveer - dan zal het weer wel tegenvallen voor de meeste mensen - het volgende zullen zien. Dan krijgen we zo'n tijd, dat de mensen allemaal voor een week eigenlijk zo spontaan zijn. Ze spreken elkaar aan terwijl ze elkaar niet kennen, al zijn ze anders nog zo deftig en gereserveerd, ze zijn in staat om elkaar te helpen met iets, ze spelen, het is net of ze even iets losgeslagen zijn. En dan noem ik dat een harmonische invloed. Want, al trekken de mensen zich terug en denken later, wat heb ik toch dwaas gedaan, op zo'n ogenblik zijn er veel spanningen afgereageerd. De mensen, die zo'n invloed hebben ondergaan, ook al is hij nog maar zo kort, zullen ~~zaxna~~ heel waarschijnlijk daarna prettiger tegevoer hun medemensen staan. Dat noem ik een harmonische inwerking, vooral omdat hij de meeste mensen gelijkelijk omvat.

Maar denkt U nu niet, dat dit de enige soort inwerking is. We krijgen begin juni b.v. een inwerking, die eigenlijk verhelderend is te noemen. Het is dan ook een variant van blauw. En hierbij speelt ook weer het samentreffen van een paar planeten en sterrenbeelden een rol. Wanneer we nu kijken, wat er dan gebeurt, dan zeggen we, wat is dat krankzinnig. Ineens, aan alle kanten: faillissementjes, veranderingen, ontslagen, stakingen, van alles door elkaar heen. Dan vraag je: is dat nou positief? Ja, dat is positief. Het maar op: de toestand, zoals ze nu bestaat, is niet realistisch, is niet houdbaar. De mensen leven op het ogenblik in een illusie. Een invloed, die hen confronteerd met de werkelijkheid, brengt hen er ook toe om samen te werken, om in die werkelijkheid iets op te lossen. En het is misschien veel belangrijker, dat de mensen samengaan, laat ik b.v. zeggen de vakbonden en de ondernemers, dat ze niet gaan vechten over een paar centen meer of minder loon, maar dat ze gaan zeggen: hoe kunnen wij hier een oplossing vinden om te komen tot prijsdalingen of op een andere manier iets op te vangen. Hoe kunnen wij pressie uitoefenen op een regering, enz. Dan zegt U: zoiets gek? Ja, dat is een harmonische inwerking, natuurlijk. Want uiteindelijk, iedereen wil veel uitgeven. De ondernemer wil voortdurend investeren, want anders moet hij teveel belasting betalen ook. De werknemer wil voortdurend meer ontvangen, of hij belasting betaalt, kan hem niet schelen, hij rekent met wat er in het handje komt. De regering wil voortdurend meer uitgeven, want ze heeft een hele hoop mooie plannen, die ze wil verwezenlijken en dat er een hele hoop nutteloze instanties meedraaien, afbreken kost zoveel tijd en zoveel moeite, weet U wel. En wat moet je dan met al die referendarissen en zo naartoe. En als die mensen nu op de werkelijkheid worden gedrukt, dan vinden ze misschien toch ergens een middel om samen wat te doen. Dan krijgen we weer harmonie.

U zult zeggen: ja, hoe zit het nu met het persoonlijke leven? Kijk eens, er zijn nu mensen, die hebben op het ogenblik een periode van wat je noemt tegenslagen. Maar het gekke is, dat je vaak die tegenslagen nodig hebt om te zien, hoe andere mensen je willen helpen. Dan zijn het harmonische invloeden. Het is natuurlijk vervelend, wanneer je ziek wordt. Maar als nu ineens blijkt, dat die mensen, waarvan je dacht, dat ze zich altijd niets van iemand aantrokken, nu ineens interessen voor je hebben, je helpen zonder verdere eisen te stellen en dadelijk ook bereid zijn om weer rustig te verdwijnen, dan ga je anders naar de mensen kijken. Want mensen moeten onderling begrip hebben, moeten onderling harmonie hebben. Dat verandert dingen.

Jeugdproblemen, ook zoiets moois. Er zijn een hele hoop ouderen, die zeggen: ja, die jongelui! Weet je, ik gun ze van alles, hoor, ik gun het ze werkelijk, maar ja, er moet toch ergens een beetje orde zijn. Ik heb mijn gedachten, mijn idealen, die moet ik toch aan mijn kinderen kunnen overdragen! - En het beroerde is, dat als ze ze aan hun kinderen overdragen, moet hun kinderen er van overgeven. En dat wordt dan een pijnlijke situatie.

Zou ~~het~~ er onder zo'n invloed nu misschien een ogenblik kunnen komen, dat die ouders ineens denken: ja, maar.... de kinderen hebben recht op hun eigen denken. Maar we kunnen toch iets zoeken, wat voor ons gezamenlijk belangrijk is, we hoeven geen vijanden te zijn. Want daar komt het toch vaak op neer. De ouder zoekt naar de dictatuur en de jeugd zoekt naar de revolutie en het is altijd knokken. En nu ineens zeggen ze: ja maar, we hebben iets gezamenlijks, dat waardevol is, Goed, dat gaat voorbij, maar heel vaak kan zo'n periode van een maand misschien, langer duurt zoiets zelden, de verhouding tussen ouders en kinderen veranderen. En dan blijkt ineens voor het kind, dat de ouder toch werkelijk belangstelling heeft, dat hij wil zeggen: ja, ik sta hier om je op te vangen, ik heb belangstelling voor je, je hebt betekenis voor me. Ik weet me misschien niet goed te uiten, ik doe het misschien verkeerd, maar toch, ik bedoel het goed. En de ouder ziet naar het kind en denkt hé, dat is niet alleen koppigheid, dat is een andere manier van denken, die kinderen hebben andere kennissen, een andere achtergrond, ik moet proberen, om ook te begrijpen, waarom ze zo zijn. Ik moet het niet alleen maar afkeuren. En dan kan dat voor een heel leven veranderd zijn. Want, de jongeren, die dat hebben meegemaakt in dat ogenblik, die zullen dan later, wanneer er conflicten komen met hun kinderen, de situatie misschien herkennen. En daardoor ook weer anders reageren. Dat kan generaties lang invloed uitoefenen.

Zo zijn er heel veel van die dingen. En nu zult U zeggen: ja, maar hoe komen we nu aan die mooie geestelijke harmonie?

Mensen zijn dol op geestelijke harmonie. Ik weet niet waarom, hoor, misschien omdat het goedkoop lijkt. Maar laat ik U één ding vertellen: je kunt makkelijker stoffelijke harmonie bereiken dan geestelijke. Geestelijke harmonie is er kostbaar. Want, daartoe moet je komen tot een soort zelferkenning, dus een soort zelfverloochening. Je moet begrijpen in hoeverre jij onbelangrijk bent.

Wanneer een geest bij je zou komen - dat gebeurt wel eens bij mensen - en zou zeggen: kom, ga eens met me mee, ik wil je wat laten zien. Dan kun je zeggen: ik ga mee.. en dan loop je daar, zoals die Amerikaan in de Keukenhof, die alleen de korte rokken had gezien, toen hij er uit kwam en eigenlijk nog niet eens wist, wat een tulp was. Maar wanneer je zegt: ja, nu laat ik mij ook leiden door Uw beséf, dan moet je zélf een stap achteruit doen. Dan laat de ander je zien, je absorbeert, wat hij je toont en zoals hij het je toont. En dan kom je terug bij jezelf, dan ga je niet zeggen: nu heb ik het evangelie ontvangen, de openbaring, de waarheid, maar dan zeg je: zó heb ik dat gezien, wat betekent dat voor mij? En dat is ook moeilijk. Het is veel gemakkelijker om iets aan te nemen. Als ik tegen U allemaal zeg: mensen, maak je geen zorgen, hoor, je gaat binnenkort wel dood, maar het is gezellig bij ons, kom er ook maar bij. Dan zijn er mensen die zeggen: o ja, heerlijk, van al die ellende af, geen last meer van mijn burens en geen last meer van die verzakte muur en van al die vochtigheid en van die torenen, zeg, en geen ergernis meer over de overburen, die nooit hun gordijnen dicht doen en zomer bij de vleet, heerlijk!

Maar zou dat niet misleidend zijn? Natuurlijk, ergens is het waar. Maar als U bij ons komt, dan zult U alleen diegenen kunnen verstaan, waarmee U harmonisch bent. Je moet niet zeggen: mensen, maak je niet bezorgd voor de dood, je moet zeggen: mensen, leer harmonisch te leven! De dood is onvermijdelijk, dat sterven herboren worden is. Maar komt die tijd, komt die raad. Daar hoeft U zich nu niet druk over te maken. En ook niet over hoe het aan die andere kant is, dat merkt U vanzelf wel. Per slot van rekening, gaat U maar eens een keer naar Ibiza. Alles gelezen, weet U wel. Komt U daar, valt het ontzettend tegen. Als ik U vertel, dat het zo mooi is, zus en zo, zoals ik het zie, dan komt U en ziet U het anders en zegt: die vent heeft me wéér be....

Dus, dat doen we eenvoudig niet. We zeggen: wat is belangrijk? Ik moet harmonisch zijn ten aanzien van die geest, ja. Maar wat betekent die harmonie? Die harmonie betekent, dat ik de impressie, die ik van de geest ontvang, als mens waarmaak. Het is dus geen kwestie van met het rode boekje van Mao zwaaien, maar het werk doen, wat Mao nodig vindt, bij wijze van spreken. En zo is het nu precies hier.

Harmonie is, beste mensen, zeker met de geest, in de eerste plaats samenwerking, als ze op een persoonlijke basis komt. En nu kunt U soms dingen vinden, die vreemd genoeg ook harmonie geven. Het is namelijk zó. U bent gevoelig voor bepaalde krachten, U bent gevoelig voor bepaalde klanken, U bent gevoelig voor bepaalde gebaren. Wanneer ik nu een woord kan vinden of een klank, die bij U allemaal aanspreekt, dan ontstaat er een spanning, zeggen de mensen dan. Nee, er ontstaat in feite een harmonie. Iemand, die die klank geeft, veroorzaakt voor de toehoorders een harmonische inwerking. En die inwerking, dat is nu juist het vreemde, die geeft een kracht die veel groter is, dan ieder voor zich op zou kunnen brengen. Als je het werkelijk van allemaal bij elkaar geestelijk zou optellen, kom je lang niet zover als wanneer je die eenheid bereikt. We zeggen weleens een keer: wanneer mensen naast elkaar werken, is het optellen van kracht, wanneer ze harmonisch werken, is het een vermenigvuldigen van kracht.

Die hele situatie, vrienden, kun je misschien..... Maar waarom zouden we het niet eens proberen? U kent het trucje wel, U heeft het misschien wel eens meer meegemaakt. Lat maar eens op. Er zijn gewoon een paar klanken en nu moogt U zelf kiezen, zal ik het doen met: een en een is twee, of zal ik het doen met een paar namen, of wat wilt U?

x Namen!

- Namen? Best. Laten we een paar hoge namen nemen. Dan moet ik me eerst instellen, ik moet eerst bepalen, of ik de harmonie kan vinden, die bij de woorden past. En ik moet harmonisch zijn met het denkbeeld.

Dan beginnen we met: Jah, Jat, Jahwah, Adonai.....
En als je nu goed oplet,

Wat bedoel ik nou. Dat is nu samensmelten. Maar nu kunt U zich voorstellen, dat we dat zouden doen met zoveel mensen bij elkaar. We willen iets doen, alleen maar iets goeds beleven of iets goeds uitstralen. We komen bij elkaar, dan kunnen we allemaal samen gaan zitten mediteren in stilte. Dat is heel erg goed en heel erg mooi, maar we moeten iets meer hebben, we moeten eerst ergens een vibratie hebben, die ons één maakt. En dan kiezen we dus daarvoor dergelijke inwerkingen en klaar!

Nu lijkt ik wel een duveltje uit een doosje, op en neer. Ik wou nog proberen om iets te laten zien. 't Is erg eenvoudig, hoor. Kijk eens, gebaren hebben ook invloed, wist U dat? Heel gewoon. Daar zult U niet zo snel op reageren, 't best alléén, tenminste de meesten, niet zo snel als op de klank misschien, maar let eens op! Nu ga ik het omzetten in een visueel patroon. Nu moet U natuurlijk wel kijken. Als je je ogen dicht doet, dan merk je het alleen aan de anderen. 't Is óít, let eens op! (Dat is spanning bouwen, gewoon met dat lichaam, dat heb ik toch geleend, schade doet het niet) (periode van stilte) Een beetje anders! Een paar hebben het te pakken.

Kijk, dat zijn invloeden, inwerking. We kunnen onze inwerking voor een deel zelf maken. We kunnen dus voor een deel een invloed "scheppen", die ons een harmonie mogelijk maakt met "Het Andere". Als ik werkelijk U zou moeten samenvoegen ergens met geestelijke krachten, dan zou ik het ongetwijfeld doen met die Adonai, dat werkt aardig bij U. Een beetje verbaasd hier en daar, maar toch ergens gepakt

Op die manier kun je harmonie krijgen. En zou ik dus U samen moeten brengen in een concentratie om kracht uit te stralen of zo, dan denk ik, dat ik het met die handjes zou doen. Ik heet geen Jan. Maar kijk, dit soort dingen, heel simpel, heel eenvoudig, daar kun je al enorm veel mee doen. Jezelf afstemmen, dus jezelf in een bepaalde stemming brengen, betekent ook, dat je open bent voor harmonische inwerkingen van elders. En aangezien de manier, waarop je je instelt bepalend is voor de kracht, die je kunt ontvangen, is het mogelijk, voor een mens als eenling of voor mensen als groep, om te bepalen, welk licht op hen inwerkt. En dat is mooi. Dan kun je er zelf ook nog wat aan doen. Het is natuurlijk erg leuk om te zeggen, mensen, wat zijn wij harmonisch. Weet U, sommige mensen, als die naar harmonie streven, dan doen ze me denken aan heel moderne muziek. Die begint heel vaak met een accoord en de rest is dissonant na dissonant. Ik voor mij, ik vind eigenlijk, je moet begrijpen: harmonie is iets voor een ogenblik, ook als je getrouwd bent. Veertig jaar getrouwd? Dan heb je net zo veel disharmonie als harmonie gehad. Maar de ogenblikken van harmonie zijn belangrijk, bepalend. Als je leeft en zoekt naar een bepaalde kracht, wanneer je boodschappen uit het Hogere wilt ontvangen dan is dat geen continu-bedrijf. Misschien heb je één tiende van een seconde werkelijk die kracht en dat licht en dan moet je het weer een jaar zonder doen. Maar die tiende seconde telt. Dat is nu het interessante ervan.

Harmonische inwerkingen, ja, ze komen overal vandaan. U denkt misschien: allemaal gezwam. Gaat U wandelen, als het zonnig weer is en sta ineens voor een fantastische appelboom in bloei. Zo, die Californische appel, niet om de vrucht, maar om de bloesem. Ineens, dat kan je als een klap treffen, daar sta je van te kijken. Maar als je dan verder loopt, ben je een beetje veranderd. Gek is dat, hè? Of loop door het landschap, komt een wolk voorbij. Kijk eens uit, of je eigen instelling daar niet een beetje mee verandert. De kleinste dingen in je omgeving hebben invloed. Maar, wanneer je daar een achtergrond bij hebt, dan kun je je altijd harmonisch maken. En dat is nu het belangrijke punt.

Ik heb daarnet gezegd over een fagot en een fluit. En dat zou werkelijk nieuwe dansmuziek zijn. Zet ze eens bij elkaar: een viola-da-gamba, een fagot, een fluit, een harp en een tambourijn. Dat is werkelijk mooi, daar krijg je fantastische muziek mee, op elk terrein. Nou ja, misschien geen "Yeh-Yeh-Yeh", maar dat is dan ook het enige. Dan kun je er wel bij zingen, als het nodig is.

Zoek niet naar gelijksoortigheden voor harmonie, zoek naar samenwerkingen, voor harmonie. Zeg niet tegen jezelf: Nu zal ik vandaag eens heel braaf zijn. Er zijn van die mensen, die zullen vandaag heel braaf zijn, morgen laten ze de hele familie ervoor betalen. Nee, zeg alleen tegen jezelf: ik voel, dit is een goede dag, laat ik dat goede, dat ik voel, proberen te delen. Alleen maar ik, goedheid, delen. En dan blijkt ineens, dat van buitenaf opeens allehand kleine invloed en geestelijke invloed en kosmische invloed allemaal bij elkaar komen en dan hebt U ineens veel om te delen. Werken met harmonische invloeden dat kan voor iemand, die het bewust doet, zoiets zijn als de wonderbaarlijke vermenigvuldiging van brood en vis, uit het Evangelie, dat mooie verhaal. Het is doodgewoon, je hebt misschien alleen maar even de hoop, dat het vandaag beter wordt, maar je hebt zo ergens die verwachting. Probeer die niet te kristalliseren: nou gaat er dit gebeuren. Zeg alleen maar. Er zit iets goeds in de lucht, dat ga ik delen! En kijk naar de mensen en je zult zien, hoeveel goeds je kunt doen voor anderen ineens. Allemaal kleinigheden, maar het stapelt op. En hoe onverwacht je toch weer ineens van alles terugkrijgt. Tussen twee haakjes: nog één ding: Als U ooit harmonisch wilt leven, dan moet U nooit op ruilhandelbasis leven, zo van: hoor eens, waarde vriend, ik ben natuurlijk bereid U in Uw financiële nood tegemoet te komen, maar nu

U toch hier bent, kijk eens naar mijn kippenhok, 't staat zo scheef! En dan later zeggen: Ja, heb ik die man f25.- gegeven, hij kijkt naar mijn kippenhok en zegt: "ja meneer, dat zul je recht moeten zeggen!" "Geen hand uitgestoken, begrijp je dat nou? Die mensen hebben geen begrip van goedheid", geef ik 25.-. Zo moet je niet te keer gaan.

Het is zó: hier die ik 25.-. Weg, ik zie die vent al niet meer. Misschien krijg ik geen f25.- (terug) maar krijg ik een zoentje, van iemand, waar ik niet op gerekend had. Dat kan ook voorkomen. Of, ik stap net naast die hoop, in plaats van er in uit te glijden, ook dat is mogelijk. Maar ik krijg het terug. (hilariteit). Lach er rustig om, het leven is niet somber, helemaal niet. Het leven is, zelfs al heb je een hoop ellende vaak, altijd weer licht, als je op de juiste manier je instelling kunt vinden. Die instelling moet steeds dus zijn gericht op: ik stel mezelf zoveel mogelijk af en merk ik, dat alle mensen prikkelbaar zijn, dan weet ik: er is een algemene inwerking. En dan kan ik natuurlijk zeggen: o, wat verschrikkelijk, dan ga je je er over opwinden en als er dan iemand in je vaarwater komt, jonge, jonge, wat heb je daar een medeliden mee, later. Dan zeg je, dat had ik niet moeten doen. Dan zeg je doodgewoon: nu, iedereen is prikkelbaar, dus moet ik meer verdragen. 't Klinkt heel gek, maar "moet ik meer verdragen, ik wil die mensen helpen, om geen ongelukken te maken. En het gekke is, dat wat je dan doet, dat krijg je later terug, want als je dan misnoedig bent, dan gebeurt er iets, waardoor jij er weer eventjes boven uit komt. Op deze manier kun je invloeden, waar je soms niet eens aan onttrekken kunt, met je eigen denken, met je geest ombuigen tot iets positiefs. Die positiviteit zit er in.

Zo, nou heb ik een hele hoop gekletst. Maar ik heb ook een hoop gezegd. Ik weet niet, of het U opgevallen is, maar ik heb ook nog wat gezegd. En ik geloof, dat dat voldoende is als inleiding. Zeker, over harmonische inwerkingen is enorm veel te vertellen. Je zoudt er werkelijk zo'n boek van kunnen maken met een titel, die het eerste deel vult, weet U. Maar waarom? Ik heb gedemonstreerd, het ligt in een paar woorden, in een intonatie, het ligt in een gebaartje, het ligt in de manier, waarop U denkt, waarop U kijkt, waarop U reageert. U hoeft dit niet allemaal au serieux te nemen, als U het niet wilt. Helemaal niet, al zou het dan misschien waar zijn. Misschien zou er iets waars in kunnen zitten. Dat als je probeert, wanneer je voelt, o, we zijn zo onvoorzichtig, dat je niet zegt: wat een stommeling van een vent, maar je moet zeggen, goed, ik zal proberen het op te vangen. Daar zou iets in kunnen zitten. Probeer het eens. U zult ontdekken, dat, wanneer U zo leeft, gewoon op stoffelijke basis, de kracht uit de geest ~~een~~ ineens veel makkelijker merkbaar wordt. U krijgt ingevingen, inspiraties, harmonieën, harmonieën met de geest, die krijgt U werkelijk. Heus, je krijgt iets méér. Je voelt je niet belangrijker of zo, maar ergens gelukkiger. 't Is net, of je het leven beter aankunt, beter kunt dragen. Je wordt wijzer, je gaat iets meer van jezelf zien.

En dan al die grote werkingen, die kunnen ons dan helpen vaak om een begrip voor anderen te krijgen, maar wij moeten eerst willen begrijpen. Die grote inwerkingen kunnen hele conflicten veroorzaken, die conflicten kunnen héél goed zijn. Als je haring met uitjes eet, moet je ze eerst snipperen, anders krijg je het ook niet naar binnen, probeer het maar eens, een ui en een haring ernaast, stik je. In stukjes, lekker. Op die manier moet je het bekijken. Er kunnen stukken en brokken komen misschien in de economie in de komende tijd en gekke politieke verwickelingen en zo. Trek je er niets van aan! Daar kun je wat goeds van maken. **JE KUNT ER IETS GOEDS VAN MAKEN!** Al die inwerkingen kunnen voor ons harmonisch zijn, wanneer we zelf werkelijk beginnen met harmonie te zoeken. Ons open te stellen voor datgene, waarmee we het eens kunnen zijn. Niet zeggen, die moet ik niet en die lust ik niet en dat deugt niet; gewoon zeggen: mensen, hier ben ik, ik wil vreugde, ik wil geluk, ik wil vrede in die wereld en alles

wat ik vinden kan wat dreigt, wat maar eventjes, maar eventjes niet in overeenstemming is, daar zal ik proberen, het mijne aan bij te dragen. Meer niet, gewoon dat. Dan komen op een gegeven ogenblik, - de ogenblikken dat je weet, het leven heeft zin - dat je je verbonden gaat voelen, dat je contacten krijgt, die je zelf misschien niet verklaren kunt. En wees dan niet bijgelovig en zeg: Ja, God heeft mij een opdracht gegeven" - 't is misschien wel zo, maar je moet het toch nooit zeggen. Dan zeggen wij: maar ik voel, dat ik méér ben, Meer worden voor anderen, dat is de basis van alle harmonische inwerking, wanneer je als mens er deel aan wilt hebben.

En wanneer U daar wat over te vragen hebt - 't zou mogelijk zijn, nietwaar - dan kunt U dat na de pauze doen. Ik kom zelf terug, dan krijgt U antwoord. En als U mij een grote idioot vindt, dan zegt U het maar rustig, alleen moet U dan niet gek kijken, wanneer ik U vertel, waarom U dat vindt. Goeden avond.

D I S C U S S I E

Zo, vrienden, ik zie, dat U weer vrijwel allemaal bij elkaar bent dus U hebt kennelijk interesse voor de vragen en daar gaan we dan maar meteen mee beginnen. U weet wel één ding, hè, op zuiver persoonlijke vragen wordt geen antwoord gegeven. Gaat U gang maar.

x Als je denkt: ik kan de onrust opvangen, lijdt je dan niet aan zelfoverschatting? Mijn idee is: wie ben ik? Niets!

- Ja, als zodanig zou ik dus zeggen: probeer eens of een lantaarnpaal, ~~alsxnie~~ van dezelfde overtuiging is; als die U niet als niets maar als iets beschouwt, onderschat U zelf dan vooral niet, maar probeer te gaan tot het uiterste van Uw kunnen. De meeste mensen kunnen veel meer bereiken, dan ze ooit denken, waar te kunnen maken. Juist het feit, dat de mens zegt: ja, ik ben niets, dat is ergens vervelend, hoe nederig en mooi het ook klinkt, om de doodeenvoudige reden, dat het meteen één uitvlucht is om niets te doen, waar je eigenlijk iets zou kunnen doen. Ik hoop niet, dat U mij dat kwalijk neemt. Voldoende?

x 't Klinkt paradoxaal. Wanneer je denkt, niet meer te kunnen en wanneer je weet, wanneer er gegeven is, dat je meer kunt, dan je denkt te kunnen, dat sluit elkaar op een gegeven moment dan uit.

- Nee, dat sluit elkaar niet uit. Het is namelijk zo, dat de mens alleen in noodtoestanden tot het uiterste gaat van zijn kunnen. Neem nu maar b.v. de kwestie van een brand in een bejaardentehuis. Al die oudjes zijn - ik neem aan, dat ze niet dement zijn - allemaal kreukelig en krukkerig en rheumatiekerig en weet ik wat nog meer. Maar op het ogenblik, dat het belangrijk wordt, dan moet U eens kijken. Dat oude mannetje, dat nauwelijks uit zijn stoel kon komen, is nú in staat om een vrouw te redden. En dat is geen verhaal, dat is gebeurd. En dat zie je steeds weer. Wanneer een mens in levensgevaar is, dan kan hij ineens wel een hoop. Wanneer een mens het gevoel heeft, dat alles er van afhangt, dan kan hij ontzettend snel denken en reageren zelfs. Maar, zodra hij in een normale situatie is, dan is hij geneigd om te zeggen: dat kan ik niet. Ja maar, dat is te hoog voor mij. En hij vergeet daarbij één ding: - en U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik het zeg- elke mens is een brokje van God. God is overal. Het leven, dat je hebt, is God. Het bestaan, de wereld, waarin je leeft, allemaal God. God houdt het in stand, God is erin. Dat wil zeggen: wanneer je maar ver trouwt op die kracht, die het geheel tot stand brengt, dan kun je heel wat doen, heel wat meer, dan je denkt. Maar de mens beperkt zich altijd in zijn denken, omdat hij bang is, geloof ik, voor de mogelijkheden, die hij heeft. Want, de erkenning van die mogelijkheden zou hem misschien teveel verplichtingen op kunnen leggen. Dit moet U mij niet kwalijk nemen maar ik zie het steeds weer. Goed. Dat was dat punt. Moet er nog meer over gezegd worden? Niet, dan gaan we verder.

x Kunt U iets zeggen over de inwerking van een ritueel van de blauwe graden van de Vrijmetselarij op de deelnemers ervan en ook over de inwerking van zo'n ritueel op de andere mensen daar in de buurt?

- Ja, nu is het bij de Vrijmetselaars betrekkelijk moeilijk, omdat niet alle loges - en dat moet U niet als een smaad zien - maar niet alle loges op eenzelfde geestelijk peil staan, en elke rite in feite een uitbeelding is. De maçonnieke rite kun je het beste zien als een soort mysteriespel, daar heeft het ook wel iets van weg, waarbij dus het plaatsen van de leden plus hun opgaan in het geel vanuit hun eigen plaats bepalend is voor het resultaat. Ondergaat men dat werkelijk, dan kan er een grote geestelijke kracht van uitgaan. Doet men het niet, ja, dan blijft het eigenlijk bij een beetje poppenkast. Het is niet het ritueel op zichzelf, dat belangrijk is, het is de gebondenheid, het innerlijk opgaan in de rite en de betekenis, die men daaraan hecht. Ik geloof, dat ik daarmee voldoende heb gezegd. En het zal U duidelijk zijn, dat de invloed op de omgeving dan afhankelijk is van de instelling van de loge, van de intensiteit, van de overgave, waarmee het wordt beleefd. Dat geldt niet alleen voor deze loges, die U noemt, het geldt gelijkelijk voor alle loges. Voor alle samenkomsten zelfs.

x Zijn er wel loges, die inderdaad daarin opgaan? En leden?

- Een heel moeilijke vraag. Er zijn er wel. Ik geloof, dat ik het zo het meest juist en het voorzichtigst heb geformuleerd. Er zijn er wel.

x U bent niet zo ver ingegaan op de harmonisatie met het meertijds onbewuste van de mens.

- Omdat we het hadden over harmonische inwerkingen en dat is dus een ander onderwerp eigenlijk. Maar je zou het volgende, in het kort kunnen stellen: In de stoffelijke mens, die uiteindelijk slechts het voertuig is van het werkelijk ego, treffen wij een groot aantal voertuigen, die behoren tot verschillende sferen en werelden. Daarin zit de tतालontwikkelingsgeschiedenis van het besef, daarin zit de bron en daarin zitten de mogelijkheden, zowel van verlede als van toekomst. Wanneer een mens in staat zou zijn, met al deze voertuigen volledig harmonisch te zijn, dan zou hij beschikken over alle mogelijkheden, die in alle sferen bestaan en zelfs wat eigen potentiale kracht betreft, onbeperkt zijn praktisch vanuit het menselijk standpunt.

x Ik dacht, dat materiele harmonie afhankelijk was van geestelijke harmonie.

- Ja, dat ligt eraan, hoe je het bedoelt, hè. Je kunt natuurlijk zeggen, dat de materiele harmonie tussen de mensen afhankelijk is van de geestelijke achtergronden, die tot die harmonie voeren, zodat er een geestelijke harmonie aanwezig moet zijn om een stoffelijke harmonie mogelijk te maken. Dat is inderdaad waar. Dat is in het huwelijk b.v. zo. Het klinkt misschien gek om het zo te zeggen, maar sex op zichzelf nou ja, 't is leuk, daar laten we het dan maar bij. Maar in het huwelijk is de sex de uitdrukking geworden van een harmonie op een ander niveau. En dan blijkt de beleving opeens een totaal andere inhoud te krijgen. Dan kun je dus zeggen: ja, in dit opzicht is het waar. Maar, er is een harmonie mogelijk van zuiver materiele aard ten aanzien van de materie. Want we kunnen b.v. niet spreken van een geestelijk harmonie tussen een berggids en een berg. Toch is er een harmonie. Er is een wederkerige aanvaarding, die echter merendeels op materieel vlak ligt en waarbij dus - ik heb het in de inleiding gezegd - o.a. het versneld waarnemen en reageren een rol speelt, een intuïtief kennen van het nog niet zichtbare zelfs. Nu kun je zeggen, dat is geestelijk, maar dan zeg ik: neen, dat speelt zich toch werkelijk af in de hersenen en is gebaseerd op stoffelijke waarden, waarden die met de materie samenhangen. Dat kunnen we zelfs nog verder doorvoeren, wanneer we gaan praten b.v. over goena-goena en dat soort dingen, waarbij je dus ook materie absoluut maakt tot drager van intenties en de harmonie met die materie bepalend is voor de werking, die de materie op anderen zal hebben. Duidelijk?

- x Berusten daar bepaalde legenden op van bezielde materie, die mensen op afstand doodt, met name in Tibet.
- O, U bedoelt o.a. de legende van de Pijl?
- x Ja, de magische pijl.
- Ja, dat berust daar inderdaad ook wel op. Daar zit echter wel iets anders bij. U moet niet vergeten, dat het afschieten van de doodspijl een rite is. Het afschieten van de pijl is de culminatie van een rite, die, afhankelijk van hetgeen er bepaald is meestal, zoiets duurde van drie, vier dagen tot zelfs zes weken. En die rite was bestemd om de geestelijke kracht van een magiër en eventueel van bepaalde geesten, die hij onder controle had, te richten op het leven van de persoon, waartegen de pijl gericht was.. Om het nu helemaal juist te maken, werd er dan vaak een kledingstuk buiten gehangen, werd de pijl ook door dat kle dingstuk geschoten, om iedereen vooral duidelijk te maken, om wie het ging. Goed.
- x Het elkaar niet opleggen van persoonlijke waarden, duidelijker, het opdringen van elkaars persoonlijkheid, is, lijkt mij, erg moeilijk, zeker in het huwelijk.
- Dat is heel vaak moeilijk, ja, omdat in een huwelijk de neiging U bestaat, de ander als een verlengstuk van jezelf te beschouwen. Daar zit natuurlijk érgens wel iets in, maar je hebt geen absoluut bezit en geen absoluut begrip, ook al denk je het wel te hebben. En daar zit geloof ik de moeilijkheid. In een huwelijk moet je altijd beseffen, dat, ongeacht de eenheid, die bestaat, de ander een zelfstandig persoon is, met zelfstandige mogelijkheden. En dan moet U verder in een huwelijk er van uitgaan, dat je in een huwelijk géén rechten hebt. Dat is voor de meeste mensen het moeilijkst om te accepteren. Ik heb dus géén rechten, je hebt alleen de plichten, die je zélf aanvaardt. En als je op die manier met elkaar omgaat, is dat opleggen er niet bij. Dan kun je weten, voor jezelf, dat je gelijk hebt, maar dan gun je de ander de mogelijkheid, om zijn eigen dwaasheden uit te halen. En dat is, geloof ik, erg belangrijk. Voldoende? Tja? Volgende vraag.
- x Dit is de laatste ingediende vraag: In hoeverre heeft het grote hippie-feest op Woodstock bij New York en in Kralingen bij Rotterdam een harmonische inwerking op demensen gehad?
- Nou, ik geloof, dat die harmonische inwerking betrekkelijk groot was. En dan moeten we ons daarbij realiseren, dat deze hippie-feesten of hoe U ze wilt noemen: beat-festivals, niet in de eerste plaats van geestelijke aard en opzet zijn. Er is dus geen bewuste uitstraling, maar er ontstaat wel een sfeer. Deze sfeer werkt in de eerste plaats op de aanwezigen in natuurlijk en blijkt dan inderdaad heel veel broederschapgevoelens los te maken en daarnaast de omgeving wel degelijk te beïnvloeden, zodat een dergelijk feest nog meerdere weken een soort van verdraagzaamheid elders achter laat. En dat is toch wel een heel eigenaardig resultaat voor een dergelijk feest, waarop zoveel gebeurt, waar zoveel absoluut tegen zijn. Nou, dat was het. Is er mondeling nog iets?
- x Dat voorbeeld van dat mannetje bij die brand. Dan werkt hij in een situatie, die misschien volgens hemzelf boven zijn kunnen ligt, maar die ontstaat door een spanning, de spanning van een brand. Met andere woorden, wanneer we een spanning continue kunnen handhaven, pas dan kunnen we eigenlijk bovennormaal werken.
- Dat is precies het tegenovergestelde! Dat mannetje in die brand dus, presteert op dát ogenblik, omdat hij zich niet afvraagt, wat hij kán. Het is dus niet de spanning, maar het is het wegvallen van de beperking, die hem zijn eigen mogelijkheden en vermogens oplegt. En dat krijgt je dus vaak. Neem b.v. een soldaat. Een soldaat moet dus op een gegeven ogenblik veel méér kunnen op een bepaald gevaarlijk moment, dan normaal. Dat is theoretisch waar. Wat blijkt in de praktijk? Dat naar mate de mensen langer in dienst zijn, ze wel handiger worden om in de situatie het meest juiste te doen, maar dat ze gelijktijdig ook wat trager worden, en ze veel minder aandurven. Dan moet je ze stuwen.

In het begin gaan ze. En daar blijkt dus uit, dat je aan spanningen kunt gewinnen en dan weer dezelfde zelfbeperking toepast, die je in een normale situatie ook toepast. En dat komt - mag ik daar over praten, of niet? Ja. Het komt eigenlijk hierdoor.

De mensen beginnen uit te gaan van: Dat kan ik toch niet. Zelfs met behangen. Een hoop mensen zeggen: ik kan het niet. Ze hebben het dan ook nog nooit geprobeerd. En als ze eenmaal één baan om het hoofd hebben gewikkeld in plaats van tegen de muur, dan zeggen ze: zie je nou wel, dat ik het niet kan? Ze zeggen niet: ik heb het verkeerd aangepakt, ik doe het nu beter. Begrijpt U, wat ik bedoel?

En dat zien we geestelijk precies hetzelfde. Er zijn mensen, die zeggen: Ja, hoor eens, wat de dominee, de pastoor, de imam of wie dan ook zegt, dat neem ik maar aan, want ik ben veel te stom, om daar iets van te weten. Maar als je die mensen dan in een gewoon gesprek hebt, dan blijken ze buitengewoon diepgaande wijsgerige opmerkingen te lanceren. Dat is alweer, die mensen zeggen: ja, maar dat kan ik niet, en blijven daardoor van één gebied af, waar ze eigenlijk wel wat zouden kunnen. Het is het denken van den mens omtrent zijn mogelijkheden, dat zijn mogelijkheden pleegt te beperken. Laat ik een typisch voorbeeld nemen: het bouwbedrijf in Nederland. Men zegt, wij moeten dit alles perfect plannen, want als wij dit niet doen, dan loopt het mis. Men zegt dus niet: wanneer het misloopt, is er tijd genoeg om in te grijpen, neen, men zegt: het is zo'n gevaarlijke situatie, alles kan misgaan, en, omdat men dat stelt, gaat het ondanks alle voorzorgen mis.

Hetzelfde met verkeersregeling. Er zijn mensen, die zeggen: we moeten elk kruispunt beveiligen. Dat hebben ze in een bepaalde stad inderdaad gedaan. Het resultaat is, dat ze de verkeerslichten hebben moeten uitschakelen, omdat anders de verkeersopstoppingen, die ontstonden, niet konden worden weggewerkt. Dat is het zoeken naar té grote zekerheid.

En datzelfde ziet U op geestelijk terrein. Er zijn mensen, die zeggen: ja, een ander kan magnetiseren, maar ik kan dat niet. Maar als die mensen werkelijk zouden zeggen: ik wil het proberen, ik probeer het alleen, dan zouden ze tot hun verbazing zien, dat ze wél een hoofdpijn weg kunnen nemen en dat ze wél iemand kunnen helpen, om zich een beetje gemakkelijker te bewegen. Je kunt veel meer, dan je denkt. En dat betekent niet, dat je zelfvertrouwen moet hebben dat je zegt: ik kan alles, maar dat je steeds moet zeggen: ja, dit kan ik en dat kan ik volbrengen, maar kan ik misschien nog meer doen? Kan ik nog meer doen? Dan breek je die beperking af.

Een vriend van mij heeft eens een keer gezegd: Kijk eens, die hele wereld hier, waar die mensen in leven, is maya. Niet, omdat die wereld er niet is, maar omdat de mens het vertikt, om die wereld te zien, zoals die is en het nog harder vertikt, om zichzelf te beschouwen, zoals hij werkelijk bestaat. Dat is natuurlijk een harde uitspraak, maar er zit werkelijk iets in. Kijk eens, wij stellen grenzen om ons heen, die er niet zijn. Je zegt eenvoudig: éénmeter tien, dat kan ik toch niet springen. Maar ja, als de kogelbeier achter je aanzit en een schot hagel je aanvuurt, dan spring je tweemetertwintig! Je kunt het dus wel!

Ik ben ervan overtuigd, dat de mensen veel meer kunnen en dat ze veel meer zouden willen kunnen bereiken, veel meer zouden willen bereiken ook, wanneer ze eerst maar eens af zouden stappen van hun eigen gevoel van onzekerheid. Ik ben máár een mens, zeggen ze dan. Ja, nou moet je me niet kwalijk nemen: je bent máár een mens. Verdorie, je bent een méns! Je bent een voertuig van een onsterfelijke geest! Je bent een wezen, dat bestaat door vele sferen en door ongetelde eeuwen heen en op dit punt ben je mens. Betekent dat niet, dat je veel méér moet kunnen? Maar het betekent wel, dat je je er voor in moet zetten. De meeste mensen willen alleen die dingen kunnen, die ze moeiteloos tot stand kunnen brengen. En dat is nu juist de moeilijkheid.

Je moet eenvoudig het probleem zien, zeggen: is er geen oplossing te vinden, dan móet ik dit kunnen. Het duurt me desnoods tien dagen, terwijl een ander het in een uur doet, maar als niemand anders het kan doen, dan móet ik het doen. Goed, en dan zet je die klok verkeerd in elkaar en dan hóudt je drie radertjes over, als hij maar loopt.

x De kans is wel groot, dat hij niet loopt!

- De kans is heel groot, dat hij niet loopt, wanneer je je niet de moeite geeft om éérst goed te kijken, hoe de zaak in elkaar zit en eenvoudig maar in het wilde weg begint. Dat is het moeilijke bij de mensen, wanneer ze iets willen doen, wat ze normaal niet kunnen. Dan beginnen ze in het wilde weg. Dat zijn van die mensen, die zeggen: Ja, Uw auto loopt niet goed. En dan beginnen ze te slopen en dan op het laatst ligt alles er uit, zelfs het motorblok en dan komen ze tot de conclusie, dat er geen benzine in de tank zat.

x Maar is het eigenlijk niet zo, dat een mens zichzelf moest kennen, dat hij zijn tekort moet kennen, voor hij er aan begint?

- Ja, maar een mens kent zichzelf eigenlijk niet zo goed. En wanneer hij zoekt naar de uiterste grens van zijn kunnen, dan leert hij vanzelf zichzelf beter kennen. Je kunt jezelf niet leren kennen, wanneer je alleen maar voortdurend je blijft richten op wat je bent en op allehand mooie theorieën. Dan kun je hoogstens een schijnbeeld van jezelf ontwerpen, een soort schegbeeld voor het schip van onbenul. Maar wanneer je lééft, wanneer je ervaart, wanneer je voortdurend jezelf test en op de proef stelt, dan ontdek je pas, wie en wat je bent en wat je kunt, wat je mogelijkheden zijn. En ik geloof, dat dát het belangrijke is. De meeste mensen lopen vast in allehand theorieën. Bijvoorbeeld: een geleerde heeft eens gezegd, dat een ieder, die met een snelheid, harder dan dertig kilometer per uur, zich zou voortbewegen, daar ziek van zou worden. Als U het niet gelooft, het krantje, waar het in staat, kunt U nog vinden in het Spoorwegmuseum, daar ligt het. Dat is toen gezegd, ik meen bij de aanleg van de eerste spoorweg Amsterdam-Haarlem. Op het ogenblik is men ervan overtuigd, dat een snelheid van vele duizenden kilometers per uur een mens nog niet zal schaden, wanneer het voertuig maar veilig is. Die ontwikkeling is er. Heel veel dingen, die U nu als normaal beschouwd, zijn vroeger mogelijk geweest, maar men heeft ze nooit tot stand gebracht, omdat men ei: dat kán niet. In de wetenschap is men daar nu wel een eindje overheen, zeker in het kader van het aanvaarde denken en van het aanvaarde systeem van onderzoek. Maar daar zegt men niet zo gauw meer: het kan niet. Men zegt alleen, ik kan het nu nog niet, maar ik kan het proberen.

Maar op geestelijk terrein en het werken met je niet direct zichtbare, niet direct stoffelijke krachten in je eigen lichaam, daar zijn de mensen nog steeds zo. Iemand genezen? Kan niet! ... ..
Zelfbedrog! Kan niet! Ik helderziende? Man, je bent getikt!
Ze kunnen het wel, ze hebben het, ergens, al is het maar rudimentair. Ze hebben de mogelijkheden, ze hebben die krachten. Als je geest bent en dat bent U allemaal, anders zoudt U niet leven als mens, dan heeft U ook die geestelijke capaciteiten en eigenschappen. Maar U vertikt het ze te gebruiken. Ja, zelfs wanneer je een voorgevoel hebt, dan zeg je: nou ja, ik zit mezelf toch weer te bedriegen! En dan kijk je ook later niet, of het uit is gekomen. Of zo als onder elkaar, buurvrouwen, weet U wel: Ja, ik zeg gisteren nog tegen Jan: ik zeg tegen hem; Ga nou niet ~~xxxx~~ helemaal direct racen, want dadelijk krijg je wat, heus, ik heb helemaal niet het gevoel, dat het zo lekker zal zitten op de weg. En dan gaat-ie weg en dan rijdt-ie, bom, tegen die wagen met eieren aan. En wat ik een werk heb gehad, om zijn pak schoon te maken! Op die manier gaat dat. Maar niet zeggen: ik heb een voorgevoel, dus wat is de konsekwentie ervan.

Niet zeggen: Jan, ik heb het gevoel, dat er iets aan de hand is vandaag, maar dat is: Jan, je moet heel erg uitkijken vandaag, want ik geloof, dat er kans op een ongeluk is. En dan had Jan misschien wél op tijd geremd. Begrijpt U, wat ik bedoel? Op die manier moet je doorzetten. De kleinste intuïtie, die je krijgt, die moet je gebruiken. Die moet je niet voorzichtig op zij zetten.

Ach, het is zó. Wanneer je als een geest iemand komt helpen, dat je zegt, ik kan hem niet anders meer redden uit die situatie, ik zal mij vertonen

Je zegt: loop niet door, want je valt in de afgrond. Weet U wat zo'n man zegt? Gij zijt uit de duival, dat is bedrog, nu moet ik juist die kant uit. Zó erg is het.

Gebruik je hersenen, gebruik je geestelijke capaciteiten, zeg niet: ik kan niet meer dan dat. Seg hoogstens: ik wil niet meer dan dat en ik weet niet, hoeveel ik kan. Dán komt U verder.

x Is datzelfde van toepassing voor mensen, die aan een phobie lijden?

- Voor een groot gedeelte wel, ja. Weet U, een phobie, dat is dus eigenlijk een illusie, dat weet U, hè? Het is een illusie, die (X) gehoest resultaat uit pleegt te werken, een phobie e.d. B.v. pleinvrees. Wanneer die mensen dus tegen zichzelf zeggen: dit is een plein en ik kan het niet oversteken en ze beginnen eraan, dan kan het niet. Zeggen ze tegen zichzelf: ik kan het wél, dan gaat het óók niet. Want de angst voor het plein blijft hetzelfde. Zeggen ze tegen zichzelf: Dat is eigenlijk geen plein, voor mij is dat geen plein maar een straatje, dan komen ze er wél door. Ook proefondervindelijk bewezen, tussen twee haakjes. Men heeft het namelijk geprobeerd met hypnose, daarom haal ik die agoraphobie erbij, dat men zei óus: je kunt dat plein oversteken. Dat bleek niet blijvend te werken. Toen heeft men dus de patient behandeld en gezegd: Ach, pleinen, pleinen, voor iemand als jij zijn dat maar smalle straatjes! Het had wel één nadeel. Als die man in een gewone straat moest lopen, dat zei hij: ik voel me niet erg prettig in dat steegje. (Hilariteit) Ja, dat krijg je dan.

Dus, ik wil daar maar mee zeggen: het is de manier, waarop je de zaak benadert. Je kunt niet eenvoudig stellen: ik heb dit nooit gekund, nu kan ik het plotseling. Maar je kunt wel zeggen: ik heb het nooit gekund, maar waarom zou ik het niet kunnen leren, want dat kan ik wél. En dan blijkt, dat wanneer je bereid bent om te leren, dat je vaak het eindproduct al bereikt hebt, voordat je beseft, dat je goed met leren begonnen bent.

x Sag ik misschien nog een vraag doen? Het werken (X) (gehoest) met God, vermindert dat dan niet veel kracht ook van ander gebied?

- Ik geloof het niet. Weet U, God, dat is zo iets vaags. Je kunt er in geloven, je kunt er niet in geloven. God is de naam, die je geeft aan het onbekende. Het is de naam, die je geeft aan ervaringen die je in jezelf op een bepaalde manier mystiek beleefd hebt. Maar wat God is, heeft de mens en wanneer U zegt: ik geloof, wat IK kan - en in Uzelf moet U toch wel een beetje geloven - dan komt U al een heel eind verder. En dan komt er wel een ogenblik, dat U zegt: ja, ik kan dat, maar ik voel, dit is absoluut onmogelijk, hoor. Waar komt dat vandaan? En dan gaat U misschien geloven in een geest of in God. Maar dat moet U zelf weten.

x Denkt U, dat de twijfel dus eigenlijk de kracht vergroot?

- Nee, ze vergroot ze niet, ze verkleint ze niet. Omdat een blijvende toestand, daar kun je aan twifelen of niet, maar ze blijft bestaan. Maar je ageren binnen die toestand is belangrijk; waarop dat ageren gebaseerd is, is van minder belang. Begrijpt U, wat ik bedoel?

x Ja.

- Maar, wanneer er resultaten komen, dan zal ook vanzelf uit het resultaat duidelijk worden, dát er iets is.

Ik vind het altijd zo gek, dat de mensen zeggen: ja maar, God is zus of God is zó. Zeg nu maar rustig: er is iets en dat noemen we God. En laat het verder rusten. Maar zeg wél tegen jezelf: het enige, wat ik ken, dat ben ik zelf. Ik leef uiteindelijk altijd van uit mijzelf. Ik kan niet anders. Ik belevé vanuit mijzelf. Ik ben de maatstaf voor de hele wereld, die er is. Zoals de dichter eens uitriep:

"Ach God, wanneer ik sterf,

"De sterren sterven met mij

" en ook Gij gaat onder in de nacht!"

Daar had hij groot gelijk in. Hij dacht niet aan een voortbestaan, dus was het klaar. Denk daar eenvoudig niet aan; zeg tegen jezelf: nu leef ik, ik ben. Met dit leven kan ik méér, dan ik geloof. Ik heb méér capaciteiten, dan ik gebruik, laat ik probéren, of ik er misschien iets van ontdek en gebruiken leer. Het is niet zo, dat je je op God moet beroepen voor iets. Ik heb mensen gezien, die zich beriepen op Indian Scouts en die een mens genazen. Ik heb mensen gezien, die zich op Jezus beriepen en mensen genazen, die tot God baden en er zijn ook mensen, die zeiden: nu ja, ik ben magnetiseur en die beriepen zich op niets en die genazen ook. Allemaal precies hetzelfde resultaat, andere benadering. De benadering was alleen belangrijk, omdat ze bepaalden voor die mensen, hoe ze de begrenzing van zichzelf konden doorbreken. In heel veel gevallen is de hulp van God of van de geest niets anders dan een projectie van je eigen mogelijkheden buiten jezelf, omdat je eraan kunt geloven.

Ja, nu heb ik hopelijk niet de gelovigen tegen mij in het harnas gejaagd. Ik wéét, dat er een God is. Ik gelóóf het niet alleen, ik wéét het. Maar ik weet ook, dat God bij de mensen iets wordt, nou ja. Ik zal nog maar eens iemand citeren, een van onze vrienden, 'n collega van mij. Die zei dus op een gegeven ogenblik: "God is vaak het gezag, waarop de mens zich beroept, wanneer hij anderen wil leiden en zijn eigen rede hem niet in staat stelt, dit op menselijk redelijke basis te doen!" Dat is ook wel een klein beetje waar, hé.

Ik moet zo langzamerhand naar het einde toe borduren. Is er nog een dringende vraag?

x Graag een vraag nog. In de jaren vijftig heeft het Italiaanse orkest I Musici het opgenomen, om barokmuziek te gaan spelen. Ik heb altijd het idee gehad, dat dat als het ware het resultaat was van een bepaalde harmonische inwerking. Is dat zo?

- Dat is ongetwijfeld van een zekere harmonie. In de eerste plaats met de muziek, maar daarnaast ook in mentaliteit en uitstraling van de medespelenden zelf, ofschoon die, na dit begin, toch weer wat verminderd is, zoals U misschien hebt geconstateerd. Goed, dat was dus dat antwoord. Dat was de laatste vraag

Dan gaan we nu sluiten. Ik heb alleen nog één slagzin voor U en daar moet U wel even rekening mee houden: "Wanneer het lijkt, of het verkeerd gaat, kan het weleens juist beter gaan!" Houdt U daar in de komende maand rekening mee? Goeden avond.